

CEDEIX-LI EL LLOC

per GRISELDA COS I BOADA,
monja de Sant Pere de les Puel·les

L'evangeli d'avui és descrit encara en el viatge cap a Jerusalem. Aquesta vegada la seva paraula s'emmarca en un àpat que té lloc en dissabte a casa d'un fariseu. En aquest context Jesús parla primer als convidats i després al qui l'ha convidat. Jesús diu que els seus deixebles no han de buscar els honors humans, sinó que han de comportar-se amb humilitat. L'ensenyament de Jesús evoca un proverbi bíblic: «No busquis honors davant el rei ni et posis en el lloc dels importants. Val més que et diguin "puja aquí dalt" que no pas veure't rebai-xat davant d'un noble» (Pr 25,6-7).

La humilitat no és sols una virtut humana, sinó principalment una actitud fonamental en l'experiència de Déu.

Jesús notà que els convidats ocupaven els primers llocs, recomana als comensals de no acomodar-se en el primer lloc, sinó ocupar sempre el lloc menys important. Jesús no ha volgut simplement donar una norma d'urbanitat, sinó que ha transformat l'antic proverbi bíblic en una exhortació de caràcter religiós i teològic. El seu ensenyament constitueix l'exigència fonamental per participar en el banquet del Regne. És del tot necessari superar l'orgull, l'autosuficiència i el fariseisme. Són condicions per entrar en el Regne la senzillesa i l'acceptació serena de la pròpia condició humana: «Tothom qui s'enalteix serà humiliat, però el qui s'humilia serà enaltit». El Regne, l'amor de Déu, la salvació són dons gratuïts. No són mèrits humans els que ens fan obtenir un lloc a la taula de la comunió amb Déu, sinó la seva acció benèvola: «Amic, puja més amunt».

La segona part de l'ensenyament de Jesús se centra en la gratuïtat de l'amor i és dirigida directament a l'amfitrió que l'havia convidat a menjar. Invitar amics i parents revela un amor fàcil, espontani i un pèl estret. El Regne exigeix molt més. Una altra regla d'or per la participació en el Regne: Obrir-se a tothom amb un amor generós i sense límits, amb un amor que dóna preferència a pobres, invàlids, coixos i cecs, els exclosos i marginats del món que no poden donar res a canvi.

Jesús ens convida a ser veritablement humils. La paraula humilitat, com tantes altres de la nostra llengua, ve del llatí. En llatí *humus* vol dir terra. Tots venim de la mare terra i tots estem al mateix nivell de terra.

Una segona recomanació de Jesús en el banquet: Jesús ens impulsa a convidar aquells que no poden tornar la invitació. Donar molt a canvi de res.

És habitual en l'evangeli de Lluc la preferència pels pobres i els necessitats. Jesús convida a ser generosos sense buscar la pròpia recompensa. Tanmateix

en aquest text Jesús no deixa de recordar que el qui actuï d'aquesta manera rebrà la recompensa més gran possible, la que vindrà de Déu mateix.

Jesús ens deixarà clar que la humilitat ha de ser una actitud bàsica de tots aquells que desitgen seguir-lo, Ell mateix es caracteritzà per una vida humil, d'ençà del seu naixement en un pessebre, tal com diu sant Pau a Filipencs: «Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau» (Fl 2,6-7).

Ser humils significa reconèixer que som criatures, que no ens considerem superiors a ningú, que som capaços d'acollir allò que d'altres ens poden aportar...

A la lliçó de la humilitat Jesús hi afegeix la de la gratuïtat.

El significat religiós de la norma queda explicitat amb un *macarisme* final de benaurança: quan facis una festa, convida-hi pobres, invàlids... Feliç de tu, llavors: ells no tenen res per a compensar-t'ho, i Déu t'ho recompensarà quan ressuscitaran els justos.

L'antítesi entre el primer lloc i el darrer lloc supera l'esquema de norma profana per esdevenir expressió de la nova situació inaugurada per Jesús en el seu Regne (Lc 13,30).

Hem de sintonitzar amb el Regne que és el projecte que ens proposa Jesús. Una vegada més utilitza la imatge d'un banquet: el Regne de Déu és com un banquet; encara que no tot banquet és signe del Regne.

Lluc 14, 7-14 és el criteri general que Jesús, Déu, té sobre tot el que sigui riquesa, prestigi i poder. És aquest criteri que els cristians hem d'aplicar a tots els àmbits i camps de la pròpia vida.

El que Jesús ens diu és que dediquem el que som i tenim als pobres. «Cedeix-li el lloc». Com ho vivim això? Amb quin esperit vivim aquestes paraules de Jesús? No acostuma a ser-nos natural apreciar la humilitat. Hem d'estimar *el darrer lloc*, però no pas per ser tinguts per humils.

Convicció important: tots som iguals encara que siguem diferents.